

A Prelátus 2012. júniusi levele

Mons. Javier Echevarría
röviden összefoglalja a júniusi
liturgikus ünnepeket. Azt
ajánlja, hogy ragadjuk meg az
ünnepek kínálta alkalmakat
arra, hogy sokat udvaroljunk
Jézusnak és fokozzuk a hozzá
fűződő kapcsolatunkat.

2012.06.21.

Kedves gyermekeim! Jézus
oltalmazza leányaimat és fiaimat!

Pár nap telt el Pünkösöd ünnepe óta. Szűz Máriával, Jézus Anyjával[1] szoros egységben készültünk erre az ünnepre, hogy a Szentlélek újra birtokba vegye a lelkünket. Ezt követően a liturgia újra bevezetett minket az évközi időbe, amely mintegy földi zarándokutunk tükre. A Vigasztaló Szentlélek, akit az Atya mellől maga Jézus Krisztus küldött el hozzánk, határozottan azon cél felé vezet, amelyre mindannyian vágyunk, amely nem más, mint az örök élet Istenben, a részesedés az Ő végtelen boldogságából. Az Atyánk gyakran mondta, hogy az Opus Dei a hívei számára a Menny másolata, és arra buzdított minket, hogy – még a nehéz pillanatokban is – örömteli hűséggel járjuk nap mint nap ezt az utat.

Annak érdekében, hogy az élet viszontagságai közepette ne felejtkezzünk el e ránk váró boldogságról, a liturgia arra hív

minket, hogy a következő vasárnap ünnepeljük és szemléljük a Szentháromság misztériumát: a háromszemélyű egy Istent, akit végleg birtokolva és a Vele való együttlétet élvezve elérjük életünk célját. Készüljünk fel a lehető legjobban erre az ünnepre. Régi egyházi szokást követve Szent Josemaría azt javasolta, hogy a Műközpontjaiban három nap imádkozzuk az angyali triszágiót, amely segít bensőséges módon részt vennünk abban az imádó, hálaadó és dicsőítő imádságban, amellyel az angyalok és a megboldogult lelkek fordulnak szüntelenül a háromszemélyű egy Istenhez. Mi, akik szó szerint az Atyánk mellett imádkozhattuk, tanúi voltunk, hogy mekkora örömmel dicsőítette Istent a három isteni Személyhez intézett imádsággal.

*Tibi laus, Tibi glória, Tibi gratiárum
actio in sæcula sempiterna, o Beáta*

Tríinitas! Így szólítjuk meg újra Istent
e három nap során, imádságunkkal
az Atyához, a Fiúhoz és a
Szentlélekhez fordulva. *Dicséret
Neked, dicsőség Neked, hála Neked
mindörökké, ó legszentebb
Szentháromság!* És csatlakozunk a
Mennyország énekéhez, miközben
ezt ismételjük: *Sanctus, Sanctus,
Sanctus Dóminus Deus exercítuum...*
Szent, szent, szent a seregek Ura.
Dicsőséged betölti a Mennyet és a
földet.

Sokatmondó, hogy éppen az évközi
idő újbóli kezdetén hív arra az
Egyház, hogy szívünket, szavunkat és
tekintetünket emeljük a
Szentháromságra. Erre kellene
törekednie a földön minden egyes
embernek, hiszen arra lettünk
teremtve, hogy most megismerjük és
szeressük Istent, az
örökkévalóságban pedig élvezzük a
jelenlétét. Mindannyiunknak
emlékeztetnünk kell erre a

barátainkat és ismerőseinket. Az *életszentség felé* című szentbeszédében Szent Josemaría felvázolta az utat, amely ehhez a boldog célhoz vezet. Miután rámutat arra, hogy a keresztények útja a Szűzanyához fűződő bizalommal teli kapcsolattal kezdődik, aki mindig Jézushoz vezet minket, megtanít arra is, hogy Krisztussal járjunk a legkülönbözőbb körülmények közepette, vállalva a Vele való azonosulást a Kereszten. ***Ezután már nem tud mást tenni a szív- írja az Alapítónk –, mint külön-külön megismerni és imádni a Szentháromság mindhárom isteni Személyét. Ez a lélek számára mintegy új felfedezés a természetfeletti életben, olyan, mint amikor egy kisgyermek apránként felfedezi a világot. A lélek szerető párbeszédet folytat az Atyával, a Fiúval és a Szentlélekkel; könnyedén hagyja, hogy az életadó Vigasztaló***

működjön benne, aki anélkül, hogy megérdemelnénk, nekünk adja magát: az ajándékait és a természetfeletti erőnyeket.[2]

Ha természetfeletti módon tekintünk a hétköznapi helyzetekre, a szokásos és a rendkívüli eseményekre, oly módon, hogy mindenben az Urat keressük, mindannyian előreléphetünk már most ezen az Istennel való egység felé vezető ösvényen, mintegy belekóstolva abba a végleges egységbe, amely – ismétlem – a Mennyországban lesz osztályrészünk. Erről az életszentség felé vezető útról mondta Szent Josemaría a következőket: ***Nem holmi rendkívüli helyzetekre gondolok. Sokkal inkább a lelkünk mindennapi tapasztalataira: a szeretetből fakadó bolondságra, amely feltűnés nélkül, túlzás nélkül megtanít szenvedni és élni, mivel Isten megajándékoz minket a Bölcsességgel. Micsoda derű,***

***micsoda béke, ha az életre vezető
keskeny úton (Mt7,14) haladunk!***
[3]

Tökéletesen kitaposott ösvény áll
előttünk: *per crucem ad lucem!* Ha
hűségesen válaszolunk a kegyelem
indításaira, a Jézus Krisztussal való
egység bevezet minket a
Szentháromság berkeibe. És ezt a
kegyelmet elsősorban a
szentségeken, főként a
szentgyónáson és az Oltáriszentségen
keresztül kapjuk. ***Milyen jószágos
volt Jézus, hogy örökbe hagyta
Anyaszentegyházának a
szentségeket: gyógyszerek, minden
bajban.***

Tiszteld azokat, s légy nagyon hálás
az Úrnak és Egyházának.[4]

Mutassuk ki továbbra is nap mint
nap hálánkat a Menny iránt, amiért
ezen eszközökkel segít nekünk, hogy
javítsunk az Úrral való
kapcsolatunkon. ***Az Ige***

megtestesülésének nyomai ezek – így hívta őket Szent Josemaría[5], ugyanakkor arra buzdított minket, hogy igyekezzünk lábunkat pontosan e lábnyomokba helyezve haladni előre.

Úrnapja közelgő ünnepére gondolva – amelyet az adott hely liturgikus rendelkezéseinek megfelelően június 7-én, csütörtökön vagy az azt követő vasárnap ünneplünk – röviden szeretnék az Oltáriszentségről beszélni nektek, amely magában foglal minden isteni segítséget, és amely mintegy útravaló földi zarándokutunkhoz. Ezt fejezi ki a liturgia a mise szekvenciájában: *Ecce panis angelorum, / factus cibus viatorum: / vere panis filiorum, / non mittendus cánibus*[6]: imhol angyaloknak étke, vándorutunk erőssége, édes fiak vendégsége, ebeknek oda ne vedd. A szentmise bemutatása után itt maradt a tabernákulumban. ***Jézus az***

***Oltáriszentségben biztos záloga
lelkünkben való jelenlétének, a
világot fenntartó erejének, az
üdvösségre vonatkozó ígéreteinek,
amelyek segíteni fognak, hogy az
emberiség családja az idők
végezetén mindörökre lakást
vegyen a mennyei hazában az
Atyaisten, a Fiúisten és a
Szentlélek Isten, a legszentebb
Szentháromság, az egy Isten
mellett. Amikor hiszünk Jézusban,
a kenyér és bor színe alatti valódi
jelenlétében, teljes hitünk
cselekvővé válik.[7]***

A következő napok során
igyekezzünk sokat *udvarolni*
Jézusnak. A szentségkitételeken, az
úrnapi körmeneten, az
Oltáriszentség iránti áhítat egyéb
megnyilvánulásain azzal a vágygal
vegyünk részt, hogy a Szent
Ostyában dicsérjük Jézust, hálát
adjunk Neki, engeszteljük azokért a
bűnökért, amelyekkel megbántottuk

és a sérelmekért, amelyek az
Oltáriszentségben érik. Húzódjunk
Hozzá közel bizalommal, főként
Szent Szíve ünnepén, június 15-én:
lépjünk be ebbe a Szívbe, amelyet a
Kereszten megnyitott egy lándzsa,
hogy megmutassa, milyen
mérhetetlen szeretettel szeret
mindannyiunkat. És természetesen
forduljunk Szűz Mária Szent
Szívéhez, amely a biztos út: *iter para
tutum!*

Egész június bővelkedik jeles
napokban, köztük az Opus Dei
történetének jeles évfordulóiban. Az
első papok szentelése 1944. június
25-én, az Atyánk Rómába érkezése
1946. június 23-án, a Mű
szellemiségének és normáinak
végleges jóváhagyása a Szentszék
által 1950. június 16-án. Különös
figyelmet érdemel Szent Josemaría
1975. június 26-i mennyei
születésnapjának évfordulója.
Biztosíthatlak róla benneteket, hogy

az Alapítónk még földi életének
utolsó napján is különleges áhítattal
akart és tudott térdet hajtani a
tabernákulum előtt. Aznap, június
26-án a teste már nem bírta tovább,
mindennek ellenére

Castelgandolfóból visszatérve az
Oltáriszentség előtt tökéletes
imádással hódolt. Így teszünk mi is?
Tudatában vagyunk annak, hogy e
pillanatokban Istent imádjuk?
Szükségét érezzük annak, hogy
köszönjük az Oltáriszentségnek az
Őt őrző templomba, kápolnába
bemenet vagy kimenet?

Szent Josemaría ünnepe alkalmából
kérjük a közbenjárását, hogy a Mű
minden hívében, papokban és világi
hívekben egyaránt növekedjen az
életszentség és apostolkodás iránti
vágy, akár csak a barátokban és
munkatársakban, akik részesednek a
Mű szellemiségéből. Imádkozzunk az
apostoli munka bővüléséért oly sok
helyen, ahol várnak ránk. Ezért

kérjük az Úrtól, hogy sok férfinak és nőnek adja meg a kegyelmet, hogy nagylelkűen válaszoljanak arra a hívásra, amelyet hozzájuk intéz, hogy közelről kövessék Őt, feltárva itt a földön Isten útjait.

Örömmel osztom meg veletek, hogy nagyon elégedetten tértem vissza nemrégi pozsonyi utamról: közvetlen közelről voltam tanúja a Mű apostolkodása fejlődésének Szlovákia és Csehország oly szeretett földjén, és szoros egységben éreztem magam mindnyájatokkal.

Imádságainkban mindig kiemelkedő helyet foglal el a Pápáért és az Egyház kormányzásában segítő munkatársaiért, valamint a lelkipásztorokért – az egész világ püspökeiért és papjaiért – mondott imádság. Szent Péter és Pál ünnepe június 29-én segítségünkre lesz, hogy a szándékaink között mindez igen fontos helyet kapjon. Az Atyánk azt

akarta, hogy ne hagyjuk magára Péter utódját: reméljük, hogy érzi a segítségünket.

Mielőtt befejezném ezt a levelet, szeretnék néhány szót ejteni a születésnapomról, amelyet június 14-én ünneplünk. Elsősorban azt kérem, hogy imádkozzatok értem: szükségem van rá.

Hónapok óta gyakran eszembe jutnak emlékek arról, amikor Szent Josemaría a hetvenedik születésnapjára készült. Az Atyánk azt a kegyelmet kérte az Úrtól, hogy imádságos lélek legyen, noha már annyira elmerült Istenben, hogy gyakorlatilag szüntelen párbeszédet folytatott az Úrral. Így beszélt erről 1972. január 8-án azon a szentmisén, amelyet lányai egy kis csoportjának mutatott be. **Hetedik születésnapom előestéjén a következő elhatározást hoztam: imádságos lélek akarok lenni,**

**szüntelenül imádkozni, felemelt
karral, mint amikor a mise
könyörgéseit imádkozom. És azt
szeretném, ha ti is ezt
határoznátok el: így jókedvűek,
boldogok és hatékonyak lesztek.**[8]

Több alkalommal más szavakkal
ugyanezt a kegyelmet kérte az Úrtól.
Jól emlékszem arra a
pohárköszöntőre, amelyet egy újév
alkalmából mondott az Általános
Tanácsot alkotó fiai körében, néhány
nappal a születésnapja előtt. Így szólt
hozzánk: **mindenkinek örömet,
saját magamnak bűnbánatot
kívánok.**[9] Ezért azt kérem tőletek,
hogy e születésnapomon és
mindennap imádkozzatok ezért az
Atyátokért, hogy bűnbánatot tartsak
és tudjam egyre jobban tenni
mindazt, amit az Úr minden egyes
nap során kér tőlem. Mivel a
bűnbánat és az öröm egyaránt a
Szentlélek működésének gyümölcse,
kérjétek tőle, hogy imádságos lélekké

váljak, fogékonnyá a Vigasztaló sugallataira, és azokat tettekre is váltsam. Ugyanezt kérem mindnyájatok számára: legyünk imádságos lelkek, férfiak és nők, akik szeretik az önmegtagadást és a bűnbánatot, szolgálnak a többieknek, és szüntelenül apostolkodnak. És mindezt a rendes és az esetleges rendkívüli körülmények közepette.

Emlékszem arra is, ahogy don Álvaro a nyolcvanadik születésnapjára készült. Mélyen belevésődött a szívembe az a hála, bűnbánat és segítségkérés, amely ezen az évfordulón a homíliájából áradt.

Köszönöm, bocsáss meg, segíts jobban – sokszor hallottuk tőle e szavakat a különleges évfordulók alkalmával.

Igyekszem gyakran ismételni, és azt tanácsolom nektek, hogy ha gondoljátok, ti is tegyétek magatokévá, mert nagy békét és derűt merítetek majd belőle.

Meg szeretném osztani veletek XVI. Benedek pápa néhány gondolatát, amelyet két hónapja, 85.

születésnapján fogalmazott meg:

Életem útjának utolsó szakasza előtt állok, és nem tudom, mi vár rám. De tudom, hogy Isten fénye létezik, hogy Ő feltámadt, hogy a fénye erősebb minden sötétségnél, hogy Isten jósága erősebb minden rossznál, ami a világban van. És ez segít biztosan haladnom tovább. Ez segít nekünk tovább haladni, és most teljes szívemből hálát adok mindazoknak, akik a hitük révén folyton segítenek megéreznem Isten „igenjét”.[10]

Isten szeretetére ismét arra kérlek benneteket, hogy továbbra is támogassatok imádságaitokkal, emlékezve arra, amit oly sokszor mondott Szent Josemaría arról, hogy szükségünk van egymásra.

Remélem, gyermekeim – és ezt mindannyian saját magunkra

vonatkoztatjuk –, **hogy ti, ahol vagytok, egységet teremtetek, ahol dolgoztok, egységet teremtetek, ahol pihentek, egységet teremtetek.**

Kérjük a Szentlelket, hogy az imádságunk és áldozataink, a munka és a pihenés, a mindennapi életünk, az egészség és a betegség segítségével egyre erősebbé váljon ez az egység: minden pillanatban, *semper in lætítia!* Remélem, hogy segítetek június 14-én a következő szavakkal állnom az Úr elé: felajánlom Neked a leányaim és fiaim, és sok más ember imádságát.

Visszatérve június 26-ára megismétlem azt, amit szüntelenül hallottunk az Atyánktól: **szeressétek egymást, szeressétek nagyon egymást.** Megállás nélkül emlékeztetett minket az új parancsolatra, a *mandátum novumra***[11]**, amelyet oly nagy gonddal adott tovább Jézus Krisztus az övéinek, mindannyiunknak.

Minden szeretetemmel megáldalak
benneteket.

Atyátok

+ Javier

Róma, 2012. június 1.

[1] Vö. *ApCsel* 1,14

[2] SZENT JOSEMARÍA: *Isten barátai*,
306

[3] *Ugyanott*, 307

[4] SZENT JOSEMARÍA: *Út*, 521

[5] SZENT JOSEMARÍA:
Conversaciones (Beszélgetések), 115

[6] RÓMAI MISEKÖNYV: Úrnapja,
Lauda, Sion (Dicsérd, Sion) szekvencia

[7] SZENT JOSEMARÍA: *Es Cristo que
pasa (Találkozni Krisztussal)*, 153

[8] SZENT JOSEMARÍA: *Feljegyzések
egy szentbeszédéről*, 1972. január 8.

[9] SZENT JOSEMARÍA: Újévi gondolatok, 1974. január 1.

[10] XVI. BENEDEK: 85. születésnapja alkalmából bemutatott szentmisén elhangzott szentbeszéd, 2012. április 16.

[11] Vö. *Jn* 13,34

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hu-hu/article/a-prelatus-2012-juniusi-
levele/](https://opusdei.org/hu-hu/article/a-prelatus-2012-juniusi-levele/) (2026.03.01.)